

ЦРКВА И ВРЕМЕ

У многим помесним православним црквама се данас често говори о преласку на такозвани “нови” или грегоријански календар. Као аргументи за прелазак наводи се најчешће астрономска тачност грегоријанског календара и његова универзална прихваћеност. Такође се веома често чују и предлози из световних кругова да се нови календар усвоји у целој Православној Цркви. У својој књизи “Црква и време”, православни публициста Владимир Димитријевић износи неколико размишљања о вредности старог, тј. православног календара.

ЧЕЛО-ВЕК

Као боголико биће, човек је једини који на овом свету има осећај времена. Све животиње живе, сматрају научници, у непрекидној садашњости; човек, пак, зна за прошлост, садашњост и будућност, и своје поступке управља према томе. Са друге стране, време као пролазност, оно што доноси старење и смрт, време као сасуд напуњен историјским збивањима и сменом епоха, јесте осенчено палашћу потомака Адамових. Прародитељи, намењени вечности, у тренутку иступања из заједнице са Богом живим, упознају време као смртоносца, и у времену доживљавају све последице палости; почев од рађања, преко растења, до старења и изнемогавања, што се завршава привременим одвајањем душе од тела... Човек је, учи нас старосрбски, чело-вјек, биће које је челом (лицем) окренуто вечности; истовремено, он је и плен пролазности и распадљивости... Било је потребно да се Син Божји оваплоти и да Својим очовечењем освети сву творевину, па и само време које се, у људским делима, пројављује као историја. Човек је, Богочовеком, тако ишчупан из канџи греха, смрти и ђавола и сједињен са Небеским Оцем. Време, које је на изванредан начин било сарадник трулежности, преко Цркве, Тела Христовог, постало је средство спасења, које се по Апостолу икупљује и служи као увод у Осми, Невечерњи Дан. Богослужбени круг Цркве, свакодневно узвођење пролазности у вечност, Литургија као отворено Царство Оца и Сина и Духа Светога, у којој се, мада га историјски није било, сећамо и Другог и славног Христовог доласка зато што смо причешћени – ето дивног одговора православног хришћанства на питање: “како поступати с временом?”

ВРЕМЕ И КАЛЕНДАРИ

Различите културе (а реч култура извире из култа, из религије) имале су веома различите приступе феномену времена. У старом Египту се, на пример, време није мерило другачије но владавином фараона - година, барем у данашњем смислу, није било. Индуски паганизам је био крајње аисторијски; застрашујући временски размаци и козмички циклуси скоро да онемогућују било какво датовање индиске прошлости на основу писаних докумената. Слично је, у почетку, било и код старих Грка који су имали циклични доживљај времена - за њих је све што прође постајало мит... Путовање кроз историју времена је веома занимљиво, али оно није циљ нашег истраживања, већ о томе говоримо само да бисмо показали колико је прича о “тачности”, када је време у питању, илузорна. Нешто је у мерењу времена “тачно” само ако се прихвате полазне претпоставке. Сваки научни систем, али и сваки систем људског мишљења, мора имати полазне претпоставке – у математици су то аксиоме – које се аргументима датог система не могу доказати. То јест, свако људско мишљење се заснива на вери у нешто. Време наших календара, и старог и новог, само је једно од многобројних људских “времена”.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com